

og Børn, kan blive et yndet Attraktionsnummer i en Cirkus. Jeg skulde for øvrigt ønske, at det kunde blive forhindret.

Jeg vil endelig sige, at jeg har en anden Grund til at paatale denne Sag, den nemlig, at jeg frygter for, at der ved Forevisning af et saadant dresseret Dyr meget let indgaar en Forraaelse i de unges og Børnenes Sind, som de helst skulde være uden. Det kan ikke være ubekendt for den Ungdom og de Børn, der — rimeligvis den ene Aften efter den anden — fylde Cirkus, at det Dyr, hvis Dressør de applaudere, fordi han har kunnet drive Dyret til at gøre de og de Kunster, har været Genstand for meget store Lidelser, og det gaar da ind i deres Bevidsthed, at det er ret og rigtigt at revse og straffe og bruge sin Magt overfor den svage. En saadan Forraaelse af Ungdommen, som utvivlsomt her finder Sted, bør man væge den imod. Der er sandelig Raahed nok i Forvejen. Der er som Følge af den Drukenskab og de elendige Kaar, under hvilke Tusinder af Børn leve i denne By, i Forvejen saa megen Uvornhed, saa megen Daarlighed, saa megen Raahed i Tonen og saa megen Slagsbrodermoral blandt dem, at man skulde gøre sit yderste for, at ikke den Sum af Demoralisation, der i Forvejen er, forøges.

Jeg retter derfor den Henstilling til det højtærede Finansudvalg, at det vil foranledige, at Zoologisk Haves Bestyrelse kommer til at forklare, hvorledes den er kommen ind paa denne Transaktion med Cirkusejer Bech-Olsen, og jeg haaber, at kan det ikke forhindres nu, saa maa det være sidste Gang, at Zoologisk Have, naar den vil have Statstilskud, indlader sig paa en Forretning som den, jeg her har omtalt.

Ellinger: Medlemmer af Ministeriet og ledende Politikere, som staa Ministeriet nær, have jo forud for denne Rigsdags-samling offentlig udtalt sig om, hvad der laa for i den kommende Rigsdagssamling, og navnlig da udtalt, at Hovedsagen var at bringe Orden i de derangerede Pengeforhold. Ja endogsaa saa langt tilbage som i Fjor udtalte den nuværende Finansminister, som ogsaa var Finansminister den Gang, at saavel Regeringen som Rigsdagen maatte have deres alvorligste Opmærksomhed henvendt paa at skabe et solidere Grundlag for Statshusholdningen end hidtil. Og saa mødes vi da nu i disse Dage for at gaa i Gang med dette Arbejde, hvis absolutte Nødvendighed yderligere er

†

godtgjort ved det Statsregnskab, som nu er forelagt, det sletteste Regnskab, vi nogen Sinde have set. Og hvad møde vi saa? Finansministerens Tale! Min ærede Sidemand til højre, det ærede Medlem for Odense Amts 2det Valgkreds (Halsted), har udtalt, at det var en Skuffelse at høre denne Tale, og det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) udtalte, at han beklagede den. Jeg tror ikke, det er for strenge Ord. Talen var i Virkeligheden Ord, formede i smukke Vendinger, isprængt med en Række Tal, som en saadan Tale nu en Gang skal indeholde, Tal, som vi kende alle sammen, men hvis Sammenstilling selvfølgelig har sin store Interesse. Men hverken Ord eller Tal kunne borteliminere Sandheden, og Sandheden maa vi se lige i Øjnene, og saa handle derefter, som det er vor Pligt at handle.

Hovedaarsagen til den Misère, i hvilken vi befinde os, kende vi alle sammen. Vi kunne anvende Tid paa at tale om den, men vi bør ikke anvende saa megen Tid, at vi ikke komme til at skride til Handling for at forbedre disse Forhold. Vi kunne efter min Mening aldeles ikke vente endnu et Aar med at tage fat paa denne Opgave, som foreligger for os, og jeg vil sige rent ud, at hvis Finansministeren ikke har Mod til at begynde i Aar, saa er det Rigsdagens Pligt at gøre det. Vi kunne i Virkeligheden ikke blive ved med at glide ned ad dette Skraaplan, paa hvilket vi befinde os. Det er jo os, os og os alene i denne Bygning, der have Opgaven og have Ansvar. Der er i Virkeligheden ingen andre, der gaa hen og bringe Landets finansielle Forhold i Lave for os. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtalte i Forgaars, tror jeg det var, at Udsættelsen af at tage grundigt fat bar Regeringen Ansvar for. Den Betragtning kan jeg ikke helt dele. Jeg tror ikke, at vi, hvis det gaar galt ved Udsættelsen, kunne frigøre os for vort Ansvar ved at sige: Ja, men det er Regeringen, der har Ansvar. Det tror jeg ikke. Men desuden, hvad betyder denne Tale om Ansvar, naar for det første de, som have Ansvar, efter at det maaske er gaaet galt alligevel, ikke kunne rammes, men maaske endog mene, at det er stemmende med god Moral, at de blive ved at styre? Det er dog det mindre, men det større er, at der ikke er nogen Mening i at tale om Ansvar, naar man ikke har Midler til, hvis det gaar galt, at udslette de uheldige Følger af, at de, der have Ansvar, gribe fejl, altsaa med andre